

Ne želim, ali zaista, ne želim biti još jedna od 3,5 do četiri miliona predsjednika, premijera, ministara, fudbalskih selektora, stručnjaka za sve, od uzgoja krompira do kvantne fizike (čitaj kritizera svega i svačega). Ali ne mogu da ne vidim (a i kako bih, kada svaki dan prolazim tom ulicom) kako već tri godine (dobro ste pročitali, o godinama se radi) na istom mjestu curi voda, pa i ljeti kada jedva dočekam šetnju do posla, uvijek rizikujem kupanje od strane nesavjesnih vozača.

Voljela bih da mogu zažmiriti kada prolazim pored hrpe granja koje je moj susjed ostavio na ulici, čekajući da radnici gradskog komunalnog pokupe granje (kontejner je 200-tinjak metara dalje).

Još uvijek nisam našla rješenje kako da uvjerim drugog susjeda da bi nakon devet godina bilo krajnje vrijeme da barem jednom očisti zajedničko stubište, da se za "upravljanje" metlom ne polaže nikakav ispit.

Vjerujem da bi svako od vas mogao naći ovakve ili slične primjere u svojoj bližoj i daljoj okolini (hajmo malo pogledati na što nam liče fasade, ulazi u stubišta, prostori oko zgrada). Za odgovorne u komunalnom ne znam (ove koji tri godine nemaju vremena da promijene napuklu cijev na jednoj vrlo frekventnoj gradskoj saobraćajnici), ali za moje susjede znam zasigurno da mogu pouzdano reći da znaju kako treba pregovarati sa MMF-om, privati-

zirati BH Telecom, voditi firmu u kojoj rade (jer direktor pojma nema) i koju taktiku primjeniti kako bismo savladali Portugal, u fudbalu, naravno.

Ono što želim reći jeste da je krajnje vrijeme da sami krenemo nešto raditi, a ne samo pričati kako ništa ne valja, kako ništa u ovoj državi nije uređeno (kako će biti uređeno u državi, kad nismo u stanju srediti ni vlastita dvorišta). Pa, da krenemo od vlastitih dvorišta i ulica, jer ako ćemo pošteno, niti je na načelniku općine da kosi javne površine oko zgrada, niti direktor firme treba voditi računa ima li dovoljno toalet papira u toaletima.

Onoga dana kada krenemo raditi svoj posao za vlastitu, ali i dobrobit ljudi oko nas, imat ćemo manje vremena brinuti bjelosvjetske i državničke brige, a sigurna sam biti sretniji i zadovoljniji.

Prije neki dan mi je jedan fini, stariji gospodin rekao krasnu stvar:

"Bog nam je dao predivnu zemlju. Zaobišle su nas sve ove strašne vremenske nepogode poput tajfuna, cunamija, razornih zemljotresa... Samo se mi trudimo iz petnih žila da je upropastimo i našu djecu otjeramo iz nje".

Dakle, imam prijedlog odakle da krenemo da sačuvamo ovu prekrasnu zemlju. Za početak, od metle... **B**

Aida Delić,
Glavna i odgovorna urednica